

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.297/2025/10.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. szeptember 3. napján megtartott tanácsülésen meghozta következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete és más

bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntető ügyben a Miskolci

Törvényszék 2025. április 16. napján kihirdetett 4.B.44/2024/30. számú ítéletét helybenhagyja

azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésbe beszámított bűnügyi felügyeletben töltött idő utolsó napja 2025. április 15.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Miskolci Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában vádlott vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés I. fordulat] és garázdaság büntette [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont] miatt halmazati büntetésül 7 év börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre, mellékbüntetésként 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámította az előzetes fogvatartásban – letartóztatásban és bűnügyi felügyeletben - töltött időt. Az Ózdi Járásbíróság 11.B.195/2019/50. számú ítéletével, illetőleg a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 7.Bf.305/2020/17. számú végzésével kiszabott 4 év 8 hónap börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés végrehajtása

során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A bűnjelek közül a kisbalta elkobzásáról

rendelkezett, a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok egy

részét a vádlottnak, másik részét sértett neve sértettnek rendelte el

kiadni, míg a DNS maradványok és üvegminták megsemmisítését rendelte

el. Ezen túlmenően kötelezte a vádlottat az eljárás során keletkezett 501 301 forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen annak kihirdetését követően a vádlott és védője jelentettek be

fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében.

[2] A védő a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 584. § (6)

bekezdésében előírtak ellenére perorvoslatát írásban nem indokolta.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.174/2025/3. számú átiratában a védelmi Debreceni Ítéltábla 2 Bf.II.297/2025/10.

fellebbezést alaptalannak találva az elsőfokú ítélet tanácsülésen történő helybenhagyására tett indítványt. A korlátozott felülbírálat keretein belül utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság relatív eljárási szabályt sértett, amikor a 4.B.44/2024/2. számú átiratában felhívta a Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Főügyészség nyilatkozattételre annak kapcsán, hogy a vádképviselőlet átvétele során kívánja-e az eredeti vád szerinti történeti tényállást kiegészíteni, a minősítést módosítani, hiszen a bíróság az ügyészséget vádmódosításra nem hívhatja fel. Az ilyen irányú bírói kérdést, jelzést nem teszik lehetővé az eljárási szabályok és az ítélkezési gyakorlat [ÍH 2007.6. számú jogeset, 14/2002. (III.21.) AB határozat], mivel az alkalmas lehet a vádhatósági

álláspont befolyásolására. Ezen eljárási szabálysértés azonban nem akadályozza az ügy érdemi elbírálását. Kifejtette azt is, hogy az eljárásjog nem ad lehetőséget arra sem, hogy az eljáró bíró az ügyészt a perbeszéd szakmai része tekintetében nyilvánosan kioktassa, kritizálja, ugyanis a bíróság az ezzel kapcsolatos érveit csak az ítélet indokolásában fejtheti ki.

További álláspontja szerint relatív, de hatályon kívül helyezésre okot nem adó eljárási szabálysértésnek minősült az is, hogy a törvényszék a tárgyaláson a tanúkat kihallgatásukkor nem csupán a releváns, hanem a büntetőeljárási törvényben szereplő valamennyi vallomástétel megtagadási, köztük irreleváns okokra is kioktatta. Mindezen túlmenően az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a bűncselekmények jogi minősítése is törvényes. A törvényszék nem tévedett a büntetés kiszabása során sem, teljeskörűen feltárta és értékelte a bűnösségi körülményeket, a kiszabott szabadságvesztés megfelel a büntetési céloknak és a büntetéskiszabási elveknek, továbbá törvényesek a végrehajtási fokozattal, a vádlott visszaesői minőségének megállapításával, a korábbi feltételes szabadság megszüntetésével és a feltételes szabadság kizártságának megállapításával kapcsolatos, illetve a járulékos kérdésekben hozott elsőfokú rendelkezések is.

[4] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet elleni szankciós fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdése alapján a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően, a törvényi előfeltételek maradéktalan teljesülése folytán tanácsülésen bírálta el. A Be. 598. § (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság tanácsülésen határoz akkor is, ha az ítélet ellen a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést és a tényállás megalapozott, vagy a vádlott terhére bejelentett fellebbezés kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) vagy c) pontján alapul és a nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését az ügyészség, a vádlott vagy védő vagy a fellebbező nem indítványozza. A felülbírált ügyben kizárólag a büntetés enyhítése érdekében került sor fellebbezések bejelentésére, nyilvános ülés, vagy tárgyalás kitűzését a törvényben jogosult perbeli főszemélyek (ügyészség, vádlott, védő) nem indítványozták, más fellebbező pedig

nem volt, így a tanácsülésen való elbírálás törvényi feltételei fennálltak.

[5] A büntetés enyhítésére irányuló perorvoslat alaptalannak mutatkozott.

[6] Tekintettel arra, hogy a vádlott és védője a jogorvoslataikat kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett részét bírálta felül, figyelemmel a Be. 590. § (3) bekezdésére.

[7] A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik a szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút és súlyos relatív hibából eredő hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésekre, ha a vádlottat fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítését érintő rendelkezésekre [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontok- c) pont, (5/a) bekezdés]. Értelemszerűen szankciós fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél: a büntetéssel kapcsolatos Debreceni Ítéltábla 3

Bf.II.297/2025/10.

rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontban foglaltak jelen esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetők meg. Ezen túl a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket.

[8] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárást alapvetően a

perjogi szabályokat betartva folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív eljárási hibát [Be. 609. § (1) bekezdés (2) bekezdés a)-d) pont], ami az érdemi felülbírálatot kizárta volna.

[9] A fellebbezési főügyészesség átiratában írt azon észrevétel nyomán, amely szerint az elsőfokú

bíróság relatív eljárási szabályt sértett, amikor a vádirati tényállásnak, illetve a cselekmény minősítésének módosítása kapcsán nyilatkozattételre hívta fel a vármegyei főügyészséget, ki kell térni arra, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a perbeli funkciómegosztás sérelme, ami a jogi szabályozásból következően a vádlói és ítélkezői tevékenység vegyülését, összemosását jelenti, a pártosság látszatát keltő objektív körülmény lehet. Az Alkotmánybíróság 14/2002. (III. 20.) AB határozatában írtak szerint „A Be. szabályai szerint a vádfunkcióból következő feladatok gyakorlása elválaszthatatlanul az ügyészhez tapad. Mivel a váddal való rendelkezés teljeskörűen az ügyészt illeti meg, a bíróság nincs is olyan jogi eszközök birtokában, amelyekkel a vádemelést vagy a vádmódosítást akár vétlen, akár vétkes mulasztás esetén kikényszeríthetné. Ilyen eszközök biztosítása a funkciók egyesítését vonná magával, amely már súlyosan sértené a pártatlan bírósághoz való jog alkotmányi követelményét.”

[10] Kétségtelen, hogy a törvényszék a 2024. szeptember 18. napján kelt átiratával felhívta a vádhatóságot 15 napos határidő biztosítása mellett nyilatkozattételre többek között annak kapcsán, hogy „kíváncsiak-e az eredeti vád szerinti történeti tényállást (különösen a 2./ vádpont

tekintetében) kiegészíteni, illetőleg módosítani, valamint az irányadó minősítést ennek megfelelően és ahhoz kapcsolódóan módosítani”, azonban ezen téves intézkedése nem volt olyan súlyú, ami a pártatlan eljárás követelményének sérelmét eredményezné. Egyet kellett érteni a fellebbviteli főügyészszéggel abban is, miszerint az eljárásjog nem teszi lehetővé az ügyési perbeszédre a 2025. március 10-i tárgyalási napon elhangzott bírói kioktatást sem, azonban ezen bírói magatartás sem volt alkalmas a bíró pártatlansága iránti alapos kétely ébresztésére, így hatályon kívül helyezési okot ez sem eredményezett [Be. 14. § (1) bekezdés e) pont, Be. 608. § (1) bekezdés b) pont].

[11] A fellebbviteli főügyészszég átiratában írt, a tanúknak az elsőfokú tárgyaláson történt kihallgatásuk alkalmával eszközölt tanúzási figyelmeztetést érintő kifogása kapcsán nem vitás, hogy a tanúk kihallgatása során a kioktatásnak elegendő a releváns okokra vonatkoznia. Kétségtelen, hogy jelen esetben az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvek valamennyi vallomástételi akadályt tartalmaztak, azonban megállapítható volt, hogy a kioktatás során a releváns figyelmeztetések is elhangoztak, azokat a tanúk megértették és ennek tudatában tették vallomást. Az a tény, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv több figyelmeztetést tartalmaz, mint ami az ügyben releváns lett volna – egyetértve a fellebbviteli főügyészszég álláspontjával – nem eredményez olyan relatív eljárási szabálysértést, ami lényeges hatással lett volna az eljárás folytatására.

[12] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, mert a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés Debreceni Ítéltábla 4

Bf.II.297/2025/10.

alapján jelentették be. Mértékes fellebbezésnél az elsőfokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes, mely kötöttség a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontjában szabályozott, ún. történeti tényállásra vonatkozik.

[13] A felülbírálat kiterjesztése során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság – büntethetőségi akadály hiányában – törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. Nem volt észlelhető olyan körülmény, amely a terhelt felmentését vagy az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[14] A cselekmények minősítése megfelel az anyagi jogi szabályoknak, e részben az elsőfokú bíróság kifogástalanul részletes és helytálló indokolást adott, melyben foglaltakkal az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A vádlott terhére rótt testi épség elleni cselekménynél a szándéka a testi épség megsértése kapcsán egyenes, az életveszélyes eredményre nézve pedig eshetőleges volt.

[15] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket

is kifogástalan alapossággal tárta fel. A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi tényezők helytálló értékelése mellett megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által

kiszabott büntetés neme és mértéke is megfelel a büntetéskiszabási elveknek. A törvényszék a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, tetтарыыos büntetést szabott ki, amely maximálisan kifejezi az egyéniesítés követelményét is, ugyanakkor nem került ellentétbe az általános megelőzés kívánalmával.

[16] A Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelenül joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent. Ehhez képest a büntetés lényege - hagyományosan - a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, a számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés egyfelől fenytítés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját, általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossz túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést, és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene. E mérlegelési folyamatnak nyilvánvalóan vannak általános és speciális (az elkövető személyéből és a cselekmény jellegéből adódó) szempontjai. Ez tehát a büntetés célja, és egy adott büntetés arányosságának lényege (Kúria Bhar.316/2023/7.).

[17] Különösen a vádlott előélete, visszaesői minősűtsége miatt jelentős a súlyosító körűlmények

nyomatéka, és kétségtelen az is, hogy az élet, testi épség elleni szándékos bűncselekmények tárgyi súlyával kizárólag szabadságvesztés állhat arányban. A büntetéskiszabás mindig gondos

és szerteágazó értékelő tevékenységet feltételez, így az ítéletben megállapított bűnösségi körűlmények mellett az elsőfokú bíróság által halmazati büntetésként kiszabott, a középértéket kissé meghaladó tartamű szabadságvesztés nem tekinthető eltűlzottan súlyos büntetésnek, annak enyhítése a vádlott többszörösen büntetett előéletére, a feltételes szabadság hatálya alatti elkövetésre tekintettel még a vádlotti beismerés ellenére sem volt indokolt.

[18] Az egyszerűsített felűlvizsgálat körébe tartozó kérdések felűlbírálata során megállapítható,

hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a korábbi ügyben alkalmazott feltételes Debreceni Ítéltábla 5

Bf.II.297/2025/10.

szabadság megsűntetésére, a feltételes szabadság kizártságára, az előzetes fogvatartás beszámítására, a bűnjelekre és a bűnűgyi költségre vonatkozó elsőfokű ítéleti rendelkezések is megfelelnek a törvénynek.

[19] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a fellebbezések alaptalansága

miatt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta. Nem

vitás, hogy a letartóztatásban, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő tartamát a büntetésvégrehajtási intézetnek kell kiszámítania, azonban mivel a törvényszék 2025. április 16. napján, az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a Be. 552. § (1) bekezdése szerint a személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedésről nyomban határozva az addig lakóhelyhez kötött bűnügyi felügyelet alatt álló vádlott letartóztatását rendelte el, e napot az előzetes fogvatartás beszámításánál a súlyosabb kényszerintézkedés, azaz a letartóztatást érintően kell figyelembe venni, így a bűnügyi felügyelet beszámított tartamának utolsó napja az ezen naptári napot megelőző nap [9/2014. (XII. 12.) IM rendelet 4. § (2)-(4) bekezdés].

[20] Az ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött

időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett.

[21] A másodfokú határozattal szemben fellebbezésnek – ellentétes döntés hiányában - a Be. 615.

§ (1) - (2a) bekezdéseiben és a Be. 458. § (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezések értelmében nincs helye.

Debrecen, 2025. szeptember 3.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke

Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. Dr. Toma Attila sk.

előadó bíró bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 4.B.44/2024/30. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. szeptember 3.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke